

Sanctuarium

Paoletti, Agostino

Coloniae Agrippinae, 1677

[Sermo Encomiasticus In laudem Beatæ Virginis Mariæ Magdalenæ De Pazzis Carmelitanæ. Authore Admodum Reverendo P. Bartholomæo Belvedere. è Societate Jesu.]

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55680](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55680)

SERMO ENCOMIASTICUS.

In laudem Beatæ Virginis

MARIÆ MAGDALENÆ
DE PAZZIS CARMELITANÆ.

Authore Admodum Reverendo

P. BARTHOLOMÆO BELVEDERE.

è Societate JESU.

1. Ingeniosa profectò doctrina est, quam libro 4. sui Hexameron docuit S. Ambrosius, cum Solem ne ad unius quidem palmi spatium adhuc se movisset, nullamque in caloribus gressum etiamnum fecisset ait, quando jam Deus terram in proprio suo pondere immobiliter consistentem stabiliverat. Nondum Sol è lucis fasciis solutus in lucem prodierat, quando jam Heliotropium è terra progenitum in suo consistenti ordine ad solem contemplandum, & indefatigabilis amoris passibus consecrandum promptum erat atque expeditum: Sol è cunis orientis vultu infantulus prospicere nondum coepetat, cum ecce in altum exerecentes arbores, complexis ad invicem frondibus veluti manuum plausibus se ante Solem productas esse gloriabantur; unde licet Sol omnes terræ plantas, herbasque incomparabilis præcedat gloria splendoris, attamen vilissimum etiam in pratis subnascens fœnum, ipsum longe antecellit privilegio tituloque antiquitatis. Ante Solem extitit rubus, qui prius spinis erat circumdatus, quam Sol redimitus esset radius lucis; unde si Sol se luminoso magis diademate caput cinxisse gloriatur, gloriari e contra potest rubus, coronam qua fons ejus cingitur magis esse antiquam. Prius terra herbis vestiebatur & floribus; prius è terræ suæ arbores progerminabant fructibus onultæ, ac tum demum Sol auro vestitus, flammisque coronatus cernebatur in cœli vertice; ut vel inde homo terram siue Sole fœcundam esse

posse ad eamque fœcundandam sufficere intelligeret solam virtutem Creatoris, utpote qui ejus gloriæ, quam ex tam glorioso opere sibi comparaturus erat, cupidissimus esset zelotes. *Cum vides Solem (inquit S. Ambrosius) attende terram, Lib. 4. qua ante fœcundata est, attende herbam fami, qua Hexam. præstat ordinis privilegio, attende ligna qua plaudunt, quod priora luminaribus cali esse coeperunt: anterior rubus quam Sol; ut cognoscerent omnem terram sine Sole posse esse fœcundam. cap. 1.*

2. Ab hac doctrina Ambrosiana eximiarum laudum gloriosa Virginis Magdalene Pazziæ ordiat principium. Hæc enim priusquam ab aliquo perito spiritualis vitæ Magistro sacris irrigata & fœcundata esset doctrinis, Christianis jam imbuta amictaque erat virtutibus, pectusque ejus cœlestibus exardescere cogitationibus, jamque erat divinorum operum fructibus refertissima. Jam adhuc erat infantula, cum recipiendorum ad bene expediteque faciendam orationem suam documentorum incapax esset & inepta, ecce remotiores obscurioresque domus suæ exquirat angulos, ut in iisdem sine strepitu & turbine atente posset orationi vacare; novique cum Deo expedite loqui quæ non nisi balbutiendo sciebat loqui cum matre. Priusquam aliquis cum ipsa de disciplinis subigendo corpore sermo institui posset, ipsa severissima manu infantilia corpufculi sui membra acerrimis disciplinis conficiebat. Nullum sibi usquam fuerat exhibitum cilicium, cum ecce asperrimis spinosisque

Dumeri

dumeti ramis decerpis suas iisdem infasciare delicatas carnes incipiebat. Ob ætatis suæ teneritudinem nondum ei permissum fuerat, ut in Schola Christi ejus discipula fieret; cum domi suæ quædam veluti Academiâ erectâ, docta hæc spiritus magistra egregiam suam docebat famulas pietatem. Nullos adhuc de charitate sermoci-nantes audierat, quando animi deliquia & divini amoris ingentes pariebat excessus. Denique priusquam ab ullo hominum esset instructa, beatissima hæc infantula magna erat sanctitate prædita. Quis illam hanc sanctitatem edocuit, præterquam Deus, qui ex divina hac infantula nascituram gloriam soli sibi refervarat, totique mundo volebat esse manifestum, se solum tam doctæ discipulæ esse magistrum, quam omnibus fere horis per extases adeo sublimes atque frequentes in Paradysi scholam advocabat. Se solum deinique, absque ulla alterius hominis interveniente opera aut industria, cœlestem illum esse agricolam, qui suas illam gratis locupletissimis fecundarat, suisque manibus virginæ sui corporis terram cultivarat, ut tantarum in ea virtutum germen erumpere posset: *Ut cognoscerent omnes terram sine Sole posse esse fecundam.* Minime conveiebat, Auditores, ipsam hic in terris ab aliquo Magistro eruditi, quæ priusquam ab hac terra discederet, vitam agendo profus cœlestem, terrenam hanc vitam omnino deseruerat; nec ab aliquo homine quantumvis erudito instrui debebat, quæ ab ipso suæ Nativitatis exordio, divinas, humanaque conditione longe superiores commotiones in corde suo senserat, de qua proinde sanctus Greg. Nazianzenus orat. de sancto Basilio, secure dicere poterat: *Sublimiora quam pro hominis conditione sentiens: atque hinc priusquam vita excederet jam digressa.* Veruntamen ne ingentem hunc thesaurum terræ totaliter subtraham, & ejusdem gloriam inter terram & cœlum æqua servata proportione disperat, cum Clemente Alexandrino dicam, quod cum terra ad capiendas innumeratas, immensasque Magdalenzæ virtutes incapax & inidonea esset, Spiritus ejus quandam in cœlo fecerit coloniam, ut proinde huic nostræ beatæ, utpote terræ hujus civi & incolæ, concessum sit laborandi, se fatigandi, & patienti privilegium, & simul ex privilegio indigenatus cœlestis, quo perenniter gaudebat, fruendi cœlestibus prærogativis, tum ad zelandum cum Angelis, tum ad intinam atque continuam cum Christo habendam familiaritatem atque com-

mercium. *Hinc tibi concessit Christus.* O Magdalena dicere ei Clemens Alexandrinus poterit, in *Echoe ad Paulum* sententiam tanulper examinemus, & cum cum veritate consonet dispiciamus.

3. Nescio Auditores, num aliquando animadvertitis, quod ex omnibus arboribus quæ suis semper cernuntur frondibus esse vestitæ, nonnullæ scilicet oliva & pinus, tamen nunquam foliis suis adeo spolientur, ut totaliter deæ appareant, suam tamen vestem persape commutent; ita ut postquam prima earum vestis, nimia vetustate deperit, aut ex ardentibus solis radiis exaruit, aut ex nivibus seu pruinis decocta fuit, aut ex nimia pluvia languescere aut collabescere cœpit, adeo tenue, detritum & lacrum pallium defecere veterundatæ, illud ipsum in terra abscondant, & novella progeminando folia amictum suum antiquum, foliis naturæ simplicem, cum vestitu novo, longæque elegantiori ambitiosè renovent & alterent, servata nihilominus eorum, qui nova veste induuntur, non contemnenda consuetudine, dum ad instar illorum naturæ, id est viatori sudoribus madido, seu defatigatis ex pastu armentis bibalis, ut vocant, seu honorarii loco delitiosissimam maximeque securam umbram vicissim reperiunt. Sola palma semper viridis esse perpetim perseverat, idque non tam folia sua altero tantum commutando, quam summa cum naturæ industria eadem conservando. Quas semel progeminavit frondes, nunquam languescere sinit, sed novas integras & vigorosas ad ultimum usque vitæ suæ spiritum perpetuo conservat, nec unquam commutem omnium nostrum matrem Naturam, ut novis frondibus aut folijs ab ea vestitur, sollicitat, frondes enim, quas ab ipsa in suæ natiuitatis veluti exordio accepit, nunquam inveterascunt; eaque vestis quam crescendo & vegetando à Natura sibi comparavit, pro ratione incrementi, staturæ & vitæ suæ, suis quoque in frondibus adangetur & crescit. *Servat indumentum suum semper olea vel pinus inquit S. Ambrosius, sed tamen folia sua saepe commutant; nec ea quasi diuturna, sed quasi succedanea præterdum sua arboris pulchritudini: perpetui integritate vestitus vice numeris obumbrantes. Palma autem virens semper manet, conservatione & diuturnitate, non commutatione florum: nam quæ primo germinaverit folia, ea sine ulla substitutionis successione conservat.* Anima ad altissimi Christianæ perfectionis gradum peringere cupiens, palmam ut imitetur necesse

ADOLETTI
Dilectissimi medicorum
XV 26

esse est; illum namque gratia virorem patiter & vigorem quem in baptisate accepit, illamque puram virginemque innocentiam, quam prae se ferre in primis infantiae annis solebat, integram illibatamque toto vitae suae tempore conservare, nec unquam, ut heroicarum illarum virtutum frondes, quibus semel à Deo vestita fuit, marcescant, permittere debet, quin potius curandum ei est, ut majoribus semper incrementis crescendo proficiant, donec tandem gloriae fructum sibi partitire concedatur. *Imitare ergo eam*, subjungit idem S. Ambrosius. *ut dicatur & tibi, statura tua similis facta est palma, serva viriditatem pueritiae tuae, & illius innocentia naturalis, quam à primordio recepisti, & solum tuum non desinat.* Quoniam haec omnia respiciant, vos, o Auditores, jam satis superque perpexisse existimo. Vera palma fuit B. nostra Magdalena Pazzia; gratiam namque quam è sacro fonte renascens accepit, intemeratam semper conservavit, virtutesque sibi à Deo in infantia sua prodige communicatas nunquam perdidit, sed in isdem ad mortem usque semper crescendo, pulcherrimam, primisque foliis suis semper vestitam palmam se esse toti mundo palam fecit.

4. Dum adhuc infans esset, tanta fuit erga pauperes & egenos praedicta pietate, ut dum à parentibus ad puellarum scholam amandaretur, industriè & data opera carceres transire solita fuerit, eorumque cancellis appropinquans, mendum suam è canistrello suo apprehendens, manu sua propria inter miseros inibi vincetos distibuerit, misericordiae exercitia velut docta magistra tunc nos edocens, quando nendi, filiandi, texendi attem edocenda, scholam adibat discipula: sese fame exercitari nihili aestimans, dummodo ab Angelo suo Custode, prandiolo suo vincetos illos miseros tenebricoso laevi inclusos refocillatura, veluti tenellus Abacuc deportaretur. Et haec pietatis viscera ab ejus pietissimo pectore nunquam emaruerunt; Imo quoties ei, dum jam religiosa esset, ad refectio-nem corporis aliqua dabatur collatio, toties magnam ejus partem portariae conventus defet-re solebat, eandem rogando, ut illam famelicis ad portam mendicantibus erogaret. Qua in re imitabatur pullorum altricem quandam avicu-lam, quae propriae famis oblita, pullorumque suo-rum famem propriam reputans, mira quadam cum continentia, quae à sola pignorum suorum amantissima genetrice praticari potest, granu-lum quoddam ore suo minimè deglutiens solli-cite defert, sibi que adimens, ad tenellae prolis

Paolotti Sanctorale.

suae sustentationem, ori ejus anxie ingerit, idque tanto cum affectu, ut ad ipsam quoque vitam sibi eripiendam, pullisque communicandam promp-ta esse videatur, si vitam suam nutrimento com-mixtam patulo dilectorum pullorum suorum ori ingerere possit, tuncque se pietissima volucris sacram esse existimat, quando dilectissima pi-gnora & viscera sua satiata & bene nutrita esse conspicit. *Iustus autem miseretur & tribuit, dice-bat David.* Et sanctus Ambrosius subdit. *Siqui-dem aves pullos suos cibo satiant suo.* Quid igitur mirum est, si Magdalena panem ori proprio sub-traxerit, ut pauperulos medicos cibo suo susten-taret? in eo etenim actu Beata nostra corvi potius quam Eliae filia & haeres esse eligebat, dum pa-nem famelico adferte potius quam ab alio reci-pere voluit.

5. Vix septimum aetatis annum attigerat, quan-do disciplinarum asperitatibus minimè contenta, caput lumbosque suos pungentissimis spinis cin-gebat, sive ut densa hac spinosaque sepe illum deli-tiarum hortum, quem Deus in corporis sui terra plantaverat, firmiter ocluderet: sive quod terra rimens, ne opulentissimus hic thesaurus in ea la-tens, sibi à caelo per immittas ei frequentes exta-ses & raptus eriperetur, inter aspera multiplicium spinosorumque ramusculorum brachia sinuata ejus zelotypa constringeret. Hoc saltem verissi-mum est, ideo rigoribus asperitatibusque addi-tissimam infantulam spinis corpus suum eluxisse, ut in lecto jacens spinis obvoluta, totam noc-tem excessivis innocentis carnis suae doloribus transigeret; rigidissimi nimirum Eliae dignissi-ma proles, nam si sub spinosa pungentis Ju-niperi umbra dormivit Pater, inter acutissi-mas carnemque crudeliter transigentes spinas, dormire quoque solebat filia, imo generosa fi-lia vitae suae rigore & asperitate patrem suum tantum superabat, quantum ipsamet spina umbra sua est dolorosior, quantumque vulnus praee umbra plus affligit & torquet. Porro in-gens hic ad exercenda poenitentiae opera affe-ctus, simul cum aetatis incremento adeo suc-crevit, ut continuas supra nudam humum cu-bationes, ad cruorem usque flagellationes, aspe-rata continuo portata cilicia, per totum annum in pane & aqua protracta jejunia absynthii malticationes, integris noctibus absque unius momenti somno perpeffas vigilias, non jam corporis macerationes, sed delicias esse arbitra-retur; unde in aetate paulo adultiori non jam spinis se accingebat, prouti in aetate tenera

N n n

facere

*Psal. 36.
lib. 3. offic.
cap. 3.*

*3. Reg. 17.
v. 6.*

3. Reg. 19.

*Ibid. cap.
57.*

facere affueverat; sed largo quodam cingulo clavis ferreis præacutis horribiliter intexto corpusculum suum semimortuum solebat succingere. Merito igitur sanctus Ambrosius eam ex sui ipsius odio & Christi amoris clavis ferreis indefarigabiliter transfixam cernens, dicere poterit, *Habet clavum suum charitas.*

In ps. 118.

6. Virgineam puritatem ab ipsis pueritiæ crepundis tantopere dilexit, ut eandem in decimo ætatis suæ Anno Christo ultro citroque consecravit, eandemque quadraginta duobus annis, quibus nobis cum in terris vixit ea ratione sanctam rectam conservavit, ut non solum eandem nullo profusus nævo, quantum vis minimo commaculavit, prout in mortis agone de semetipsa publicè fuit testificata, se lætissimam ex hac vita discedere inquitens, eò quod hinc emigraret, ignorans quidnam impunitatis spurcitiæ importaret: verum etiam suavissimo virginæ corporis sui odore profumaverit, & imbuerit omne id quod corpus ejus attingisset. Unde mirum non est, quod qui pascebat & recreatur inter lilia, cum adeo candido & odorifero fragrantique lilio per totamque diuturnas extases adeo frequentes conversari gavisus fuerit. Nimirum immaculata virguncula nostra, ob ingentem puritatem, qua prædita erat, omnino merebatur omnibus horis supra stellas evehi, ut tanto strictius & conjunctius cum Christo in Paradiso conversaretur, ad eum profusus modum, quo Joseph Patriarcha, ut S. Aldelmus inquit in præmium floridissimæ virginis suæ, Solem, Lunam, & stellas, pedibus suis advolutas videre meruit. *Formosiori fretus virginitate, non immerito à limpidissimis Solis & Luna luminaribus ac stellarum sideribus adorari videtur*, scilicet in terris vivens foemina, instar ardentissimi & purissimi Seraphi vixit in cœlis. Altissimo quodam virginæ puritatis gradu, magnus ille orientis Apostolus S. Franciscus Xaverius à Deo donatus esse perspicue agnoscebat, quando nocte quadam profundo licet somno sepultus, nihilominus ex habito impudico quodam somnio adeo vehementer inhorruit, eique tanto cum conatu restitit, ut simul cum ingenti quodam sanguinis flavio, qui per os emanabat latens in somno venenum, quod sathanas pudico ejus pectore instillarar, evomuerit, gaudens purissimus hic virgo se omnes venas suo exinanivisse sanguine, dummodo ab omni impunitate immunis esset in suo corde. Etenim Beata nostra Magdalena, licet jam mortua, & in Ecclesia, super exposito publicè feretro, quæ-

Lib. de virgin. cap. 27.

dam mortis somnum profunde obdormiens, etiamen lævum quendam juvenem ad ejus finus appropinquantem adeo vehementer exhorruit, ut ei, ne forditrem videret, oculos se habere clausos minime suffecerit, quin insuper in adversam partem faciem vertit, ne persentiret putrescentiam. Unde cum S. Zenone illam vivum cadaver appellare potero, sive quia mundi sensualitatibus totaliter mortua, conformiter omnino vivebat legibus Paradysi: sive quia post mortem etiam cadaver ejus Angelicæ cujusdam virginis vitam traduxit: *vivum Cadaver.*

Serm. 4

7. Et quidem ut totum hoc unico duntaxat verbo exprimam, B. nostra Christianorum vitutum frondes, quas in infantia sua progerminavit, nunquam amisit, sed hæc potius cum incremento ætatis eo usque processerunt, ut eam vertice suostellas ipsas attingere fecerint, suorumque immortalium operum elegantissimam comam inseruerint cœlo, cum fragilis vitæ suæ radices plantatas haberet in terra, civis nimirum terræna simul & cœlestis. Liberè igitur ei dicat Clemens Alexandrinus: *Hinc tibi concessit Christus in cœlis misere Coloniæ.* Et S. Ambrosius subiungat: *Statura tua similis facta est palma.*

8. Quod si palmarum folia puogentium spinarum speciem referant; quid mirum est, si innocens nostra Magdalena tantis se penitentiae austeritatibus confecit, ut nesciam an majorem subierit Magdalena peccatrix? Veruntamen quas ultro subivit austeritates, altiore utriusque causam habent, quam ut per illam puniantur & expientur culpæ suæ propria. Ipsa nam que cum magno tenetrimorum pedum suorum tomento per medias quoque nives discalceata incedebat, quæ ne unum quidem pedem extra viam posuit salutis: unica duntaxat tonica adeo antiqua & tria delicatum corpus suum vestiebat; ut hyberno tempore sæpe toto corpore visa sit tremere, quæ nullam unquam culpam commisit, ob quam Dei iram cogeretur formidare: acutissimis horridorum clavorum calcatribus latera sua pungens ad velocius incedendum se stimulabat, quæ ad Evangelicæ perfectionis metam & terminos cucurrerat, imo volarar: unius integræ horæ spatio catena ferrea se flagellabat quotidie, quæ nullum unquam vitæ suæ momentum alio sine, quam ad solam Christi gloriam adhibuerat: innocentem sanguinem suum veluti seditiosum & inquietum, per centena vulnèra latissima copiose effudit, quæ sanguinem suum in venarum vasis contra divinum

ARQUE
Dilecti medicus
XVI 26

divinam legem tumultuantem nunquam per-
fenserat: manibus se propriis flagellando defa-
tigata, se veluti publicam forem & peccatrici
& conversarum sororum manibus flagellari
& fustigari petiit, quæ nullum aliud furtum un-
quam commiserat, quam quod à Conversis la-
bores per obedientiam impositos sibi vendica-
rit: carnem sibi lacerabat, quæ nullum unquam
commiserat lætæ majestatis delictum, aut vel
minima cogitatione contra divinæ voluntatis
beneplacitum rebellis existerat. Tota contrita
& pœnitens cor suum in amarissimos planctus
effundebat, quæ nunquam peccaverat; & ta-
men omnino existimo, quod si Deus in unum
hominem omnia omnium hominum peccata
collegeret & coadunasset, quæ committuntur
in terris; ad eadem expianda copiosiores lachry-
mas aut rigidiores austeritates & pœnitentias
minime fuisset ordinaturus. Quoniam igitur ten-
dunt tantæ asperitates, aut pœnitentiæ in Mag-
dalena rigores? Huc videlicet: omnium homi-
num peccata piis Magdalena humeris veluti
imposuit, ut zelosissima sponsa sua pro omni-
bus intercedens, à divina vindicta cunctos libe-
raret, id quod evidenter insinuat, quando ei-
dem non semel sed repetitis vicibus dixit: *Pro
mundi peccatis O Magdalena patere & torquere.*
Congruè igitur Beata nostra uti potuisset illis
sponsæ verbis: *Nolite me considerare quod fusa
sum; quia decoloravit me Sol.* Id est, tamen si me
asperitatis macerem pœnitentiis, oculosque
meos in quoddam amarissimi planctus mare re-
solvam, cavete tamen, ne ob id instar veræ alicu-
jus peccatricis me arbitremini nigram sive de-
formem, me enim non propter memetipsam, sed
pro peccatis proximi mei castigo & affligo, illa-
que deploro: Aliena peccata, non vero mea me
movent, ut tantis pœnitentiæ rigoribus me con-
ficiam, eaque me decoloratam & nigram videri
faciunt. *Decoloravit me Sol.* Decolorari à Sole,
inquit S. Bernardus, est ignescere charitate frater-
na, flere cum flentibus, infirmari cum infirmanti-
bus, uri ad scandala singulorum. O incompara-
bilis Magdalene Pazziæ charitas. Plorabat eò
quod gravissimis culpis obnoxius peccator, pec-
cata sua deslere minime curabat: intolerabilibus
fere immoriebatur rigoribus, frequentibusque
animi deliquis deficiebat, propter eos, qui mil-
lenis scelerum venenis intoxicati ad Sacramen-
torum antidotum recurrere negligebant: cor
suum in vivo quodam afflictionis & derelictio-
nis inferno ardere pensenticebat pro iis, quos ob

enormem vitam, qua mundum scandalizabant,
de facto ad infernum condemnatos esse conspi-
ciebat: *Decoloravit me Sol.* Cæterum ipsa, quæ
velut nobilissima pastorcula sub ardente ferven-
tissimæ charitatis suæ actu post errantia peccati
gregis suæ velligia, eundem ad salutis ovile re-
ductura oberrabat, quanto magis à pœnitentiæ,
rigorum & asperitatum radiis decolorabatur,
tanto velut Æthiopissa gentilis castissimo sponso
suo pulchrior atque venustior esse videbatur;
dum enim velut terræ hujus civis & incolæ pœ-
nitentis se hic macerabat in terra, & velut inqui-
lina & civis cœlestis cum cœlestibus Seraphinis
ardebat in cœlis. *Hinc tibi concessit Christus in cœ-
los mittere coloniam.*

9. Verum enim vero sicut charitas erga proxi-
mum suum, haud secus ac Sol in Leone constitu-
tus, Magdalenam denigravit, & fuscam reddidit,
ita ardens erga Christum amor in ejus peccatore ar-
dentem quandam fornacem accendit.

16. Amor ut plutumum, à Auditores, omni
profusus caret judicio, à ratione gubernari nescit,
neque in operibus suis modum aut in actionibus
mensuram aut regulam tenere novit. Si amor rem
desideratam pro voto non obtineat, non ideo ar-
dens ejus desiderium refrigerat, quod difficile ef-
fere conspiciat quod concupiscit, neque quod in re
volita impossibilitatem experiat, ab allequendi
conatu consolatus desinit: Imo vero amor rem
desideratam non assecutus in eum furorem adigi-
tur, ut sanctas hospitii leges violans pectus in
quod divertit, dentibus quasi discerpat, suo-
que hospiti pro mercede exhibere urbanitatis
mortem crudeliter adseiscit: Amor id in quod
fertur non libere prolequitur, sed potius in id
quo à passione sua inclinatur, violenter trahi-
tur, & tamen cœcus sit, veloque obductos
habeat oculos, suum tamen amatum objectum
semper & incessanter aspicere non desinit. *Amor
ignorat judicium,* inquit sanctus Petrus Chry-
sologus, *ratione caret, modum nescit, amor non
accipit de impossibilitate solatium, non recipit de
difficultate remedium. Amor nisi ad desiderata
pervererit, necat amantem, & ideo vadit quo
ducitur, non quo debeat; & quid plura? Amor
quod amat, non potest non videre.* Pro confir-
manda veritate ejus, quod sanctus Petrus hisce
verbis edixit, sola nostra Magdalena, ni fallor,
sufficiet; Hæc namque beata nostra, amore,
quam nomine stultior, ad campanas Mona-
sterii sæpius advolavit, ut, veluti dicebat, earum
sono omnes gentes ad Dominum suum præ-
servidè

Cant. c. 1.

Serm. 28.
in Cant.

Serm. 147.

fervidè amandum advocaret; neque enim ad tantam pulchritudinem, satis pro dignitate & merito suo amandà, omnium angelorum corda ei videbantur sufficere. Ab hoc amore ebria velut insanens, quidquid ei dabatur in manus convellebat & lacerabat, tot se modis præter omnem mensuram & rationem movens & agitans, ut delirare videretur. Totum Deum suum intra pectoris sui angustias contendebat concludere, & tamen id ei videretur esse impossibile; attamen à desiderio sui vehementia allecta & agitata, ut eum tanto posset facilius capere, ad dilatarandum magis vestes suas, pannos quibus induta erat, lacerabat. Ab hoc amore violentata, nescia quò iret, per totam domum quaquaversum discurrebat, obviasque sanctimoniales per manus apprehendens, easque post se trahens dicebat: *Venite mecum O Sorores ad Deum amandum.* Amor illius id quod volebat minimè inveniens, adeo crudeliter in ejus pectore furere cœpit, ut veluti ruptis præ amoris vehementia visceribus, cordeque quasi lacerato, si non inferebat mortem, saltem adeo truculenter torquebat, ut jam jam emortitura esse videretur. Cum cæteris sanctimonialibus in choro orans, dum vehementissimos amoris pateretur excessus, sæpius nullis, præterquam tenerrimi affectus sui alis instructa, in supremum chori mira cum rapiditate, non sine evidenti gravis lapsus, indeque securæ mortis periculo, evolavit fastigium, ut consistentem ibi Crucifixi statuam dulciter amplecteretur. Et tamen dilectissimus sponus, & Salvator ejus in celo. Magdalena vero procul inde absens in terra consisteret, ipsa tamen vel ab aliis associata, vel sola illum semper videbat præsentem, dulciaque cum ipso miscebat colloquia: *Amor quod amat non potest non videre.* Et verò quidam Christus tam frequentes extases ei impertiendo, aut submitiendo ad illam nunc humillimum Patriarcham meum S. Ignatium, qui de sublimi Christianæ humilitatis virtute cum ipsa sermocinaretur, nunc sanctum Albertum Carmelitanum, qui cum illa de Evangelica sacre Religionis suæ paupertate discurret, nunc magnum Patrem sanctum Augustinum ad illam ablegando, ut ipsi in divini officii recitatione assisteret, nunc cælestes Angelos ad revelanda ei secreta cælestia ad illam destinando, quid inquam Christus aliud per hæc omnia facere intendebat, quam ut lethiferis ejus doloribus & angustis velut pientissimus medicus mederetur & subveniret, quos ex ea tantum, quod se à tam

vehementer amato bono suo adeo procul potest esse conspiceret, pariebatur?

11. Sacratissima Christi Sponsa exardentissima quadam charitatis febri profus languida, flores poscebat & poma, quæ deliriosissima quam spargunt fragrantia sua laboriosis profundisque, quæ cor ejus ignitorum affectuum ponderi subiectum edebat, suspiriis mederetur, odorosisque suis exhalationibus, vel temperaret excessum cordis ardorem, vel spiritum sive anhelitum, qui una cum vita, præ amore agonizans exspirabat, eidem restitueret. *Fulcite me floribus, sicut me Cant. 2. malis, quia amore langueo.* Ne magna Dei matris Magdalena Pazzia, ob charitatis vehementiam infirma & languida totaliter deficeret, atque exardentis amoris sui violento impetu extinda succumberet, opus omnino erat, ut Angeli ea, quæ in celo agebantur minutim ei revelando, & quavis hora amorosissima ad eam destinata charitissimi sponsi sui nuncia deferendo, veluti pulcherrimis pomis odoriferisque in beatis Paradysi hortis decerpitis floribus insupportabiles illos mitigarent dolores, quos ex tam ærumnoso exilio, & lethali languente, indiesque ruinam minitante vita concipiebat. Unde securus exiens futurum fore, ut magna Dei Mater una mecum ad hanc ancillam & siliam suam honorandam concurrens, hoc vespere mihi illud munitura sit elogium, quod de ipsa Sanctus Thomas de Vila Nova enuntiavit, audacter de Magdalena dicere poterit: *Non immerito crediderim, hoc toto exilio sui tempore ad sustinendos extaticos illos amoris impetus, odoriferis cum Paradysi floribus, & purpurantibus malis, id est ludicissimis & cælo revelationibus & dulcissimis suavitatibus ab Angelis fuisse fulcitam, ut deficeret præ amore.* Quasi terra hujus Civis Beata nostra infirmatur præ doloribus amoris, at vero tanquam cælli indigeat cælestibus curatur remediis.

12. Nil nisi Christum cogitabat, de solo item Christo semper miscebat sermones, adeo nimis ardens Christi amor eor ejus & linguam deprædatus fuerat, eam ex desiderio in desiderium tanta cum vehementia præcipitans, ut sæpius in volucem transmutari desideravit, ut passim per aëra volando altissima & ad ipsos quoque inferos personante voce clamare posset. *Veni anima ad amandum amorem meum; venite omnes quotquot estis ad amandum Deum vestrum.* Tantum enim amoris ignem in corde suo flagrantem pensenticebat, ut is ne per vitulas gelida aqua plenas, supra ejus pectus hyberno tempore

Cant. 2.

Cant. 4. de Al. sumit. B. M. Virg.

Li. 8. A. 10.

ADOLETTI
Dilecti medicab
XVI 26

S. Bern.
serm. 79.
in Cant.

effusas potuerit mitigari. *O amor preceps & vehemens! omne quod cogitas ista, & quod loquitur te sonat, se radoleat, & aliud nihil: ita tibi ipsius & cor vendicasti & linguam.* Reddo, cum bona tamen sancti Bernardi licentia, & aures: neque enim suavior auribus ejus insonare poterat harmonia, quam dum aliquis de Christo instrueretur sermo. Uade Christus eam aliquando recreare & confortare volens, non ad illam sicut olim ad sanctum Franciscum Assisiatem, Angelum aliquem submisit, qui cytharæ plestro eam erigere, sed potius illi tribuit, ut tamenti è longinquo, perfecte tamen Patrem Rectorem Societatis Jesu eo tempore in suo Collegio coram Patribus & Fratribus suis in conclavi quodam simul congregatis devotissimè & ferventissimè perorantem audire & intelligere posset, de quobeata nostra ultectus affirmabat, se apertè Spiritum S. eo tempore linguam dicti Oratoris tangentem, ejusque ori non tantum conceptus, sed & singula sermoneis illius verba suggerentem vidisse, adeo ne ipsemet quidem Deus omnipotentis manu sua linguam carnèam tangere & cytharædi officium subire non fuit dignatus, ut dilectam sponsam non nihil erigeret & recrearet. Dicitur igitur vñe S. Bernardus & porro melius: *Ita tibi ipsius & cor & linguam vendicasti & aures.* Toram ipsam quanta est, Christus sibi rapuerat: ideoque nec manum movere, nec linguam solvere potuit, nisi vel ob bonum proximi, aut pro gloria Dei.

13. Dixit quondam sanctus Augustinus, in gloria Paradysi totidem esse Deos omnipotentes, quot ibidem sunt sancti, ideoque quidquid Deus facere potest per se ipsum, id ipsum quoque facere posse beatos per ipsum Deum, *Quotquot ibi sunt, Dii sunt, nam sicut poterit Deus, quod vollet, per se ipsum: ita potuerunt ipsi quod volunt, per illum.* Deus enim muneris loco beatis omnem suam potentiam donat, quia totam voluntatis ipsorum servitio & obsequio addicit & consecrat. Uade beatus Divinà potentia velut arbitrii sui prompta ministra, fidelique ancilla utitur, adeo ut Deus per totam æternitatem indefinenter voluntatem beati respiciat & consideret, ut beneplacita illius executioni subito mandet, atque ideo Dei omnipotentia, omnipotentia quoque erit beati, siquidem tota Dei omnipotentia hac unice spectat ut beato complacere & inseruiat. *Quotquot ibi sunt, Dii sunt.* Ingens hoc & ineffabile Beatorum privilegium, Deus Magdalena nostræ quoque communicavit, illam etiam nunc in certis viventem haud secus tractando ac

civem cœlestem cum expressa promissione quæ se obligavit ad dandum seu concedendum ei, quidquid petierit, idque verbis hæcè gratissimis, omnisque amoris plenissimis: *Sponsa unigeniti verbi mei quidquid vis à me pete.* Quæ certe nequaquam fuerit inania; quotquot enim infirmis ipsa sanitatem restitutam esse voluit, subito sanati fuerit, idque nullo alio adhibito remedio, præterquam solius orationis, aut desuper formati signi Crucis, adeo ut meritò dubitare potuerit mundus, ane B. nostra lingua, an vero manu esset valentior. Solo Crucis signo super vas vino plenum formato, vinum inibi contentum omnino corruptum, in optimum commutavit, de quo miraculoso vino soror Maria Angela acuta febre obnoxia, ter tantum sorbendo, subito convaleuit. Neque sola à Magdalena patrata miracula, verum etiam miraculorum suorum filii, sive effectus, sanitatem impertiendi potestatem habebant, prouti liquidè patet in vino ab eo miraculose restituto, quod sanitatis beneficium contulit pauperculæ suæ sorori infirmæ. Ad hæc veluti blandus catellus Sororis Barbaræ Bassi lepram lingua sua lambens mundicie corporali confessam restituit, adeo ut lepra à sororis jam dictæ membris perlibenter recessisse videatur, eò quod M. Magdalena illam tanta cum civilitate imprefso eidem blando oris sui osculo ad abeundum licentare novet: ò si hæc nostris temporibus adhuc vixisset S. Gregorius Nazianzenus, utique pietatem hanc, adeo nobilem summè admiratus, atque de tam generosa actione, qualis erat os & labia horridæ eujusdam infirmæ ulcerosis putridisque membris insigere, prorsus obstupefactus de Magdalena nostra dicturus fuisset: *Quocirca ne labia quidem virgo generosa egrotis admoveere gravabatur.* Simili modo os suum putrido euidam & vermibus scaturienti apostemati, quo sororis Magdalena tibia erat obnoxia, os suum applicavit, idemque in eodem momento evanuit. Nec mirum, neque enim tam forsi ulceris sordes subsistere potuerant ad eorum labiorum sanctissimorum contactum, quæ toties ab accenso divina Eucharistia carbone mundata fuerant. Fuitque proinde beata nostra in sua circa divinam potentiam dispositione, præ Josue longe potentior, utpotè quæ iussis suis planetas ad inferendam mortem non firmavit, sed potius blanditiis & oculis suis ad conciliandam vitam & sanitatem, vulnèra & plagas in fugam abegit. *Quidquid vis, à me pete.* Animæ item duorum sororum, qui velut traditores & homicidæ prope Monaste-

Seneca l. 3.
de beneficiis: Ingratus est qui non reddit.

Orat. 20.
qua est de S. Basilio.

Josue cap.
10. v. 13.

Lib. de
Spiritu &
Anima
tom. 1.

rium suum extremo erant supplicio affiendi, ut æterna salute donarentur, confidenter à Christo postulat, quibus mox in gratiam Magdalene Christus cœlestem Paradysum indulget, tacitum nimirum beatis hæc delinquentibus reis (Sic mihi hoc vesperi illos appellare liceat) prope Magdalene Monasterium moti profuit, quantum fortunatum latronem juxta Crucem Verbi æterni incarnati mortuum fuisse juvit. Pro pluribus quoque Sacerdotibus pessimam scandolofamque vitam agentibus, ut ad Deum per veram pœnitentiam converterentur rogavit, quos Deus mox eidem verè & efficaciter conversos esse monstravit; imò nunquam magno cupiam peccatori salutem poposcit, quem in brevissimo temporis spatio ad veram pœnitentiam redutum esse non viderit; adeo ut B. nostra modicis lachrymis, & per unicum duntaxat: *Converte illum O mi lesu*, majores & nobiliores conversiones operata fuerit, quam alii consecuti fuerint proluxarum concionum suarum largis sudoribus.

14. Apes, uti omnibus constat, omnes sunt virgines, suntque pariter omnes fecundæ, nulla ipsarum matrem novit, & tamen parturiunt omnes in concipiendo, nulla ab iis delectatio percipitur, neque in partu ullo dolore afficiuntur, omnes sine conjunctione corporum & absque copula matres evadunt, & simul una vice, absque ulla virginis integritatis suæ offensa, integrum innumerabilem volantium filiorum examen in lucem edere cernuntur, cujus ratio est, quia apes fœtus suos non in visceribus suis, sed in ore effingunt & formant, neque eosdem ex gremio sed ex ore suo ex herbis & frondibus colligendo parturiunt. Quod si id vobis paradoxum & ænigma quoddam esse videatur, audite obsecro sanctum Ambrosium hac de re discurrentem sequentibus verbis: *Communis omnibus generatio, integritas quoque corporis virginis omnibus communis est partus, quoniam neque ullo concubitu miscentur, nec libidine resolvuntur, nec partus quatuntur doloribus, et subito maximum filiorum examen emittunt, è foliis et verbis prolem suam legentes.* Beata nostra Magdalena prouti verè apis fuit, ita quoque virgo pariter & mater extitit: Virgo quidem, quia virginitate suam intra quadraginta duos annos nunquam amisit, illamque fidem qua se in tenella ætate Christo desponsatam eidem obstrinxit, nunquam sefellit aut rupit: Mater vero, quia pro peccatorum salute orans, innumeros Christo filios progeniit; ipsosque peccatores ferventissimis orationibus suis

ab inconstantibus deliciarum voluptatumque humanarum viridantibus foliis divelleas evoluit & lingua pulcherrimos fœtus suos ab herbis & frondibus legens produxit. *Quidquid vivit à me perit.*

Porro pro se à Deo nihil aliud poposcit, quam ut unde sine aliquo admixto solatio pati adversa posset, purus enim amor, prouti S. Bernardus ingeniosè notavit, nescit mercedem: *Purus amor non est mercenarius.* Hæcque sibi à Deo postulata gratia ipsi adeo perfectè à Deo fuit concessa, ut quinque annis continuis graviter afflicta fuerit febre corporis, quæ continuam in anima pariebatur febrem amoris, cui adnexa erat rursus quædam adeo violenta, ut ejus vehementia ruptis non una tantum, sed pluribus in pectore venis, largos evomere saepe debuerit sanguinis torrentes, atque ex hoc capite in B. Lugida quæ patem quoque pariebatur contiguum sanguinis vomitum, à Christo viva Martyr agnita fuerit & declarata. Per mirantissimum dentium dolorem, ob cujus vehementiam ei omnes ferè exciderent dentes, veluti nova quædam Apollonia martyrizabatur in dentibus: nonnunquam cum B. Bartholomæo Apostolo veluti limatissima novacula sentiebat sibi vivæ quasi excoriari pectus: alias cum S. Jacobo Apostolo fullonibus atque mattellis sibi caput contundi videbatur: Item cum S. Jacobo interciso omnia sibi membra ab invicem divelli credebatur, in hoc solo omnibus aliis martyribus erat dissimilis, quod hi teste S. Thoma Aquinate Doctore Angelico, Passionis suæ tempore tantis erant consolationibus cœlestibus cumulati, ut veluti tormenta sua minimè sentire viderentur; Magdalena veto econtra, prouti à Deo postularat, inter tormenta sua omnis erat solatii spiritalis expertis. O Generosissimus & invictissimus Magdalene amor, utpotè qui inter tot tormenta & accumulatos omni ex parte dolores, nulla profors indigebat consolatione, aut ullo ex re aliqua sperata vigore, tamen si id ipsum ei debita mercedis loco millies deberetur, neque ex tanta spiritus ariditate per diffidentiam vacillans unquam lapsum minabatur aut ruinam; nempe *purus amor* (inquit S. Bernardus) *de spe vires non sumit, nec tamen diffidentia damnata sentit.* Solus Magdalene amor etiam amor, quem nobis in cruce Christus exhibuit similis esse cognoscitur.

15. Nescio ecquidquam inuere voluerit S. Paulus Apostolus, quando dicebat: *Adimpleo ea qua defunct passionum Christi in carne mea.* Veruamen

Lib. Herem. c. 11.

Communis omnibus generatio, integritas quoque corporis virginis omnibus communis est partus, quoniam neque ullo concubitu miscentur, nec libidine resolvuntur, nec partus quatuntur doloribus, et subito maximum filiorum examen emittunt, è foliis et verbis prolem suam legentes. Beata nostra Magdalena prouti verè apis fuit, ita quoque virgo pariter & mater extitit: Virgo quidem, quia virginitate suam intra quadraginta duos annos nunquam amisit, illamque fidem qua se in tenella ætate Christo desponsatam eidem obstrinxit, nunquam sefellit aut rupit: Mater vero, quia pro peccatorum salute orans, innumeros Christo filios progeniit; ipsosque peccatores ferventissimis orationibus suis

ADOLETTI
Dilectissimi medicab
XVI 26

men fufficit mihi noſſe me, Beatam noſtram Magdalenam perfectè & complete ſuppleviſſe, quicquid dilectiſſimi Domini ſui acerbiffimæ paſſioni deerat, cum enim Chriſtus, ut notavit S. Bernardus, minimè contentus ſe doloroſiſſima crucis ſuæ tormenta paſſum eſſe, eadem millies de novo pati deſiderari, prout per verbum illud *ſcio*, evidenter indicat, quaſi maniſeſtius diceret: *Adhuc plura & majora ſcio ſubire tormenta*, Magdalea vero ſupplevit, quod huic Chriſti deſiderio deſuit, ſiquidem ad ſonitum horæ ſextæ matutinæ cujuſlibet diei veneris, omnes illos patiebatur dolores, quos Salvator paſſus fuerat in cruce, nimirum dolores quos dilectiſſimus ſponſus ſua in carne replicare non poterat, amantiſſima ejus Sponſa ſuo in corpore replicabat, idque tanta cum doloris vivacitate, ut meritò ſotiores monaſterii dubitarent, num Magdalenam in Chriſtum, an vero Chriſtus tranſmutatus fuiſſet in Magdalenam. *Quidquid vis à me pete.*

16. Quin imo pro peccatorum ſalute plus patiendi cupidiffima, à Chriſto, ut inferni dolores pati poſſe ſibi coaccederet, omnix petiit & impetravit; Chriſtus enim ipſam per aliud quinquennium cuidam laeui immiſit, non leonum, ſed dæmonum, qui ipſam veluti devoraturi, omni hora in ſpeciebus longè horrendiſſimis, exētradas blaſphemias evomentes & ululantes occurrebant, nec tamen ipſa tam terrebaratur, videndo tot dæmones ad ipſam torquendam infernum egredi, quam cernendo tot miſeras animas in infernum præcipitari; plus dolebant lethales iſtus, quos peccatores à tot commiſſis ſceleribus ſuo patiebantur in corde, quam truculentæ ſubſtigationes, quas ipſa à malignis illis ſpiritibus ſua recipiebat in carne: plus torquebatur videndo animam quandam in terram proſtratam & raptatam, ex uno peccato devolvi in alterum, quam quando corpus ejus ex altiffimis ſcalis præcipitatum totam raptabatur per domum. *Anima mea conturbavit me propter quadrigas Ammadab;* hæ autem horribiles quadrigæ, e quatum conſpectu Sponſa adeo turbabatur, nihil aliud quàm animas peccatrices inuuebant, quæ quadrigæ Sathanæ factæ ipſum veluti Dominum in corde ſuo deſerunt, & Sathanæ imperio obediētes ab eodem per turpiſſimorum ſclerum iras ad inferna ſe deduci permittunt. *Qui ſcilicet,* inquit Theodoretus, *parent imperio diaboli, & tanquam curruſ illius ſunt, atque ab eo gubernantur.* O incomparabilis Magdalenæ Pazziæ Charitas! quæ duntaxat cogitando anteaam

quandam tam copioſo nec non pretioſo Chriſti ſanguine redemptam infernalis Sathanæ factam eſſe mancipium, non jam dico turbabatur, ſed ardenti adedò zelo conflagrabit, ut veluti per omnia membra in cineres redacta ex continuis deliquiſ deficeret, nimirum veluti civis tertena, pro peccatis alienis atrocis patiebatur dolores, & veluti indigena cæcis omnia impetrabat, quæ peteret. *Hinc tibi conceſſi Chriſtus in calos mittere colorem.*

17. Porro quod præ omnibus in Magdalenam admiror; eſt ejus inter tot prærogativas, divinoſque favores, tanta tamque incomparabilis humilitas, videtis nonnunquam ſtrevolum quendam ad mare velociſſimè currentem, qui in via ſive per jucundum herbarum virorem, ſive per eximiam ſorum, quibus ripæ veſtitæ aut margines coronati cernuntur, fragrantiam ſe impediri aut ſuſtineri minimè ſinit, ſed veluti nobilis quidam peregrinus ſive viator, qui poſt longa emenſa itinera in patriam revertens ſolam paternæ domus amphiudinem, ut ſenſim & paulatim bonis aſpirantibus favoriſ aſſequatur ſuſpirans, atque ad mitigandos longi itineris moleſtias dulci quodam murmure ſub lingua cantans, cæterum mutus in ſilentio iter ſuum proſequitur. At verò ſi titulus iſte, dum adedò ſollicitè & rapidè progreditur, forſè forſuito in magnum quoddam ſaxum, unde curſus ejus ſiſtitur, incidat, cum quanta ſpuma juſtiſſimum furorem ſuum candide aperit, & cum quam elata voce veſe à Viatoribus, per inſectum in ſinum ejus lapidem, iter ſuum impediētibz, deſpectum exiſtens acerbè dolet; vel ſupplicabundus pijs ſibi & auxiliatrices manus, quibus curſus ſui obex à medio tollatur porrigi poſtulat, ut veſ ſic in ſinum & brachia maris recipiendus expedite currere poſſit, ut ſemper ſe in eodem totaliter perdat & amittat, unde totum ſuum eſſe quod habet receperat. Glorioſa noſtra Virgo Magdalenam Pazziæ quæ à materno ſinu velut chryſtallinus rivulus vix ſaturierat, cum ecce per pietatis opera virtuteſque Chriſtianas curſu adeo rapidè atque veloci ad cœlum properabat, ut illam nec ingentes, quibus paterna domus abundabat, divitiæ, nec faciei venuſtas, aut elegantia corporis, nec clariſſimus familia ſua ſplendor, neque altiffima certatim et oblata ſponſalia, eam unquam vel ad unicum duntaxat momentum impedire aut morari potuerint, quin charitate proſuſ liquefacta in Deum velut vaſtū maris abyſſum expedite catteret. Nunc ſerpēdo ſupra ſe ipſam reflectens, nih.

Cant. 6.

In hunc locum.

nihilum suum clarè cognoscebat: nunc maximam se peccatricem existimans in humillimas profundissimi inferni valles se recondebat, mox denique per inauditas frequentesque extases in altissimum se Paradyfi verticem efferebat, ad instar aquæ tantundem per gratias sublimesque favores ascendens, quantum per sui ipsius notitiam veramque humilitatem se demiserat. *Descende ut ascendas* dicebat Sanctus Augustinus. *quantum humilitate inclinatur cor ad ima, tantum proficit in excelsis.* Etenim Sathanas jucundissimo huic fluviolo felicissimum ejus cursum invidens, eundem per eisdem lapides speravit sistendum esse, quibus se Christo opposuerit. Ipsam namque tentavit per gulam, quæ præter jejunium alium cibum minimè apperebat. Tentata fuit per superbiam, quæ tanta fuit humilitate prædita, ut ante resectorii fores prona in terram prostrata, propriatum novitiarum suarum pedibus se conculcari voluerit. De habitu religioso dimitiendo & reperendo sæculo tentata fuit, quæ statum sæculatæ vivum æstimare solebat infernum. Tentata fuit de violentis sibi manibus inferendis ut semetipsam occideret, quæ mille sibi vitas exoptavit, ut Christum mille cordibus charitate accensis amare posset. Per duos annos continuos de impuritate incessanter tentata fuit, quæ ne quidem ex nomine nedum ex facie impuritatem agnoscebat. Cumque Magdalene videretur cutsum amorosorum affectuum, quibus ad Deum volabat, à tot Diabolicarum tentationum importunis lapidibus omnino impediti, dicere aut imaginari sibi nemo potest, quantis cor ejus crepuerit doloribus, quot amaras lachrymas per oculos stillarit, cum adeo flebili murmure continuo clamando: Vos ô Cælum, ô terra invito, adjuvate me, ut vel ipsas quoque petras & saxa planctus hic movere potuisset. Veruntamen conceptum meum adæquatè nondum explicando sum assecutus.

18. Aqua semper deorsum labitur, unde si fortasse de longè aperturam quandam sibi patulam esse animadvertat, nec herbarum lectum sibi sterculentium mollitudo, nec florum ad illam contemplantam se erigentium adulantiumque odorum vocibus ei applaudentium multitudo, nec centeni solis radii, quibus aquæ congenitus color argenteus expolitur & illustratur, efflicere possunt, ne in cavernas suas se velocissimè recipiat, seque ut incognita semper degere possit, subitu stertam sepeliat; Simili modo profusus humilis sancto Dei timore semper plenus, infernum

demeritis suis proportionatum locum efferebat, suas in Paradysum erigere cogitationes nescit, quin potius mente semper pavida & metriculosa deorsum se precipitando in locis horrore terroreque plenis semper degit. *Nec illud diffinat, inquit S. Bernardus, quod aqua semper ima petit, & timor ad ima cogitationem deducit, & in inferioribus immoratur atque loca horrenda parvula mente collustrat, juxta illud: Vadam ad portas inferi.* Hoc totum de nostra B. Magdalena intelligendum esse ex duobus sufficere demonstrari poterit; primò quia cum in legitimo quodam examine se benedictam Aloyii mei animam tanta gloria, qua nulla major esse posse videretur, in cælo coronatam vidisse, cogere deponere, dolor quem ex hoc, quod vilissimum nomen suum (ira ei videbatur) in chartam conijciendum, & coram Illustrissimis Dominis magnæ Rotæ Romanæ auditoribus publice legendum esse, concepit, tunc fuit vehemens, ut per plures dies in lachrymas & suspicia totaliter resoluta, nullam potuerit consolationemmittere; adeo ardeat toti mundo profusus incognita semper vivere desiderabat. Secundo contigit, quod eundo per domum, vultus ejus ex attenda prætorum demeritorum & imperfectionum suarum consideratione totaliter raptæ, mortis pallore ex improviso suffusus fuerit, ipsaque præ nimio horrore obrigescens firmiter steterit: à fororibus autem quid ei accidisset interrogata, ex nimio terrore toto corpore tremula, videri sibi, iis respondit, futurum, ut terra ad omnem gressum suum se apperiret & dehisceret, atque ad infernam viam sterneret, utpotè quæ peccatorum suorum nimium pondus portare aut sustinere nullatenus posset. *Aqua semper ima petit, & timor ad ima cogitationem deducit.* Nihil eximium facit, qui cum Christianarum virtutum favorumque celestium inops sit, sibi metipsum velut Paradyso indignus vilescit: hæc autem fortunatissima anima, quæ simul cum immensis sanctitatis & gratiarum thesauris, amplas quoque humilitatis possidebat divitias, ex mente S. Bernardi se quandam in terris Phœnicem secutè æstimare potuit. *Rara avis in terris aut Sanctitatem non perdere, aut humilitatem sanctimoniam non excludi.* Verè Beata nostra Magdalena talis Phœnix dici potuit, qui humilitatem innocentia copularit. Ob miram namque ejus innocentiam Deo adeo grata semper fuit, ut suis à Deo precibus cuius maximo peccatori gratiam & amicitiam Divinam impetrare facillime posset, & tamen haud secus ac si totius mundi

Serm. 21.
de temp.
qui est primus de timore Dei
& vera humilitate.

ADOLETTI
Dilecti medicab
XVI 26

Serm. 41
in Cant.

mundi fuisset maxima peccatrix, sorores suas humillimè rogabat, ut Dei misericordiam & peccatorum suorum remissionem sibi precibus suis à Deo exposcerent, idq; vel quia ad eodè de propria salute sollicita, suis meritis minimè confidens anxie auxilium & suffragium mendicabat alienum: vel quia se ad eodè imperfectam esse existimabat, ut in meritis alienis non verò in suis spem & fiduciam sibi collocandam esse crederet, ut utique haud debite ad humilitatem tantam stimulos addidit, inquit Abbas Gilbertus: *Anxia vota suis esse contenta meritis nesciunt, idè aliena precis mendicant suffragia. Perfecta humilitas de meritis semper alienis preesumit.* Verùm enim verò, ut quid me aliis argumentis inquirendis fatigat? *Super quem requiescam nisi super humilem & quietum?* Quod si enim humilis mollis ille lectulus est, in quo Deus suaviter requiescit, profectò Magdalena de Pazzi humillimam creaturam dicere oportet, quæ eo tempore usquam inveniri in terris poterit, si quidem Christus familiariter cum illo loquens unicam requiem suam ipsam appellavit. Unde mirum non est, Spiritum Sanctum in die Pentecostes non semel prouti super Sanctos Apostolos, sed septimam diversis vicibus super illam descendisse & quiescisse in ea.

19. Vultisne Auditores, ut amplius & excellentius quid dicam?

Salomon cuidam amicorum suorum prudenter suavit, ne se personarum illustrium circulo ingereret, aut magnatibus se jungeret, ne ab ipsorum gloria obfuscarus, aut à magnificentia ipsorum plurimum diminutus obscurus quidam inter illos esse videretur pigrius, in loco magnorum ne steteris. Salomonem namq; hisce verbis ipsissimam enuntiasse veritatem, vel ipsamet Luna testabitur. Divinus Moyses Solem & Lunam duo luminaria & ambo magna appellavit: *Fecitque Deus duo Luminaria magna.* Mox autem Lunam appellat *luminare minus, luminare minus ut præesser nocti.* Equidem nulli dubitare liceat, quia Luna verè luminare sit valde magnum, veruntamen ubi cœperit cum Sole habere confortium, seq; cum eodem in comparationem admittere, ab hujus regii planetæ magnifica luce ad eodè imminuitur, ut parva quædam, modica & debilis oculis nostris videatur esse lucerna: *Locata fuit Luna in gradu & loco magnorum, inquit Rupertus Abbas & quæ de se luminare magnum erat, comparatione ad alterutrum facta luminare minus evadit.* Ut igitur laudatitatis hujus noctæ Beatæ excellentiam & magnitudinem tantè e-

videntius ostendam, statui hoc vesperi Magdalena Pazziæ humilitati aliquam inferre violentiam, eamque in circulum quendam honoratissimum, & in quoddam gloriosissimum Heroicum Illustrissimum Collegium extrahere, securus enim sum, quod ipsa inter omnes hosce tum morum sanctitate, tum servitiis ad gloriam Dei præstitis, tum præmiis à Domino suo reportatis, inter totius regni Dei Illustrissimos sanctos constituta, nec ab ipsorum splendore aut gloria, nec ab eorumdem ineffabili magnificentia, vel minimum imminuenda sit aut obscuranda.

20. Et primò quidem fatendum est, heroicè profus fuisse illam incomparabilis Patriarchæ S. Benedicti actionem, quando à carnis lascivia tentatus, se totaliter deudaturum in tubum quendam præacutis sentibus & spinis obsecum generosè concecit: attamen nihil minus Beata nostra Magdalena præstitit, quæ in simili carnis insultu constituta, cum ad campos dumetum quæ situra egredi non posset, ex eo loco ubi ligna allervari solebant, spinosas quasdam præhendit falcis, earumque spinis tantò magis penetrantibus, quantò sicciore erant mille in carne sua fonticulos aperiens, indeque effluentibus sanguinis sui rivulis infernalem ardorem istum in unico momento suppressit.

21. S. Thomæ de Aquino renes post gloriosè superatum, quod ei impudica & lasciva quædam muliercula intentarat, bellum, Angelorum manibus succincti fuere cingulo calitatis. Beata nostra Magdalena certamine feliciter terminato, longè purioribus Dei Genitricis eidem gloriosè apparentis manibus candidissimo puritatis velo opulentissimè vestita fuit. Salvator noster S. Catharinam V. & Mart. sibi desponsavit, & quidem in evidentis illius sponsalium figam annulum digito ejus pronubum inseruit; Magdalena quoque Salvatori nostro desponsata fuit, verum factum id est longè meliori gemma mediante, quam Sponsus in opulentissima sua Gaza allervarat; digitum namq; ejus pulcherrimo annulo cinxit, quem ex pretiosissimo vulnerati pectoris sui scinio deprompsit, ex insigni utique amantissimi cordis sui particula fabricatum.

22. Catharina item Senensis spinea quadam corona, quam Christus manu sua tenebar, coronata fuit, Magdalena autem nostra etiam quidè spineam à Christo coronam accepit, veruntamen longè nobiliorem altera, eandemmer nimirum, qua Christi caput redimitum fuit, quæ proinde pretiosissimo magni Dei nostri sanguine veluti

O o o in zstj.

Serm. 45.
in Cant.

Isai. 66. sic
legit Guar-
ricus Ab-
bas ser. 3.
de Assumpti-
o. B. V.

Prov. c. 25.
Gen. 1.

In hunc
locum l. 1.
cap. 24.

Paolotti San Florale.

inæstimabilibus monilibus distincta erat Libenter enim ad tempus pretiosissimo hoc diademate in capite catere voluit, dummodo eodem dilectissimæ Sponsæ suæ frontem exornare posset. Et quidem ab omnibus Scriptoribus fortunatissimus semper æstimatus est mons Carmelus, eò quod in felici ejus territorio nulla pungentium nascatur spinarum, incomparabiliter æstimandus nunc est fortunatior, postquam Christus, Magdalenâ jam spinis suis coronatâ Sanctissimas capitis sui spinas Carmelo inferuit.

23. Postquam invictissimus Christi Martyr Sanctus Ignatius à Leonibus & ursis dilaniatus fuit, dulcissimū Jesu nomen in Sancto ejus corde scriptum invenerunt Lectores. Unde mirum non est, quod ad eò ardentem pro Christo dilaniati desideratit, qui intus in pectore suo nomen quoddam à Salvatore circumciso sanguinis & vulnere pretio comparatum portavit. Nostræ autem Beatæ Magdalenæ è cælo submissus est sublimis omnium Theologorum vertex & augustissimus omnium Doctorum Princeps Sanctus Augustinus, ut in corde ejus virgineo aureis sanguineisque litteris *Verbum caro factum est* exararet, relicto intellectu ejus, quoad hoc mysteriū ad eò sublimiter illustrato, ut de eo discutens haud secus ac si Cherubinus quidam esset, loqui soleret.

24. In corpore S. Francisci Assisiani Seraphicus ille incarnatus veluti vivum quoddam sigillum, unâ cum vulneribus Salvatoris nostri Crucifixi impressus fuit. Id quod etiam Beatæ nostræ modo quodam eminentiori accidit, ipsa namque in anima sua iisdem vulneribus pariter signata fuit, ad eò tamen in corpore ejus collucetibus, ut lucidiores esse non possint radii Solis, si ve id aciderit, ut nobilissima illa monilia, in longè nobiliori asservaret scrinio, si ve ut pretiosum illum Thesaurum, à rapacibus latronum, id est, laudatorum oculis carnis suæ velo cooperitum custodiret.

25. Denique quod si Christus in tenera infantis cujusdam specie Sancto Antonio Paduano apparuit, ut sub hac forma constitutus absque divinæ Majestatis suæ robore Sancti hujus brachiis sese inserere posset: Nostræ Beatæ Magdalenæ non in una, sed in centenis speciebus variis apparuisse dignoscitur, scilicet nunc velut infans, qualis erat, dum in Ægypto advena erat: nunc in ea forma, quam in templo inter Doctores inventus fuerat: nunc in specie vini, ad puteum Sichar sedentis, & cum muliere

Samaritana sermocinantis; Et quidem hæc species sibi inter omnes quas conspexerat, ob ingentem zelum, quem in animæ illius salute procuranda referebat, vix semper est pulchrior, ut proinde perierit, ut sibi deinceps in hac eadem forma appareret. Merito igitur dubitare Mandus poterit, utrum major fuerit magisque intrinseca Magdalenæ cum Christo familiaritas, à quo tot tantoque extravagantes postulare favores non dubitabat; an verò major fuerit Christi erga Magdalenam teneritudo, utpote qui in centenas se figuras transformabat, centenisque se speciebus induebat, ut dilectæ Sponsæ suæ oculis magis magisque placere posset. Cesset igitur deinceps Salomon Magdalenæ dicere. *In loco magnorum non steteris.* Quia cum quo vis Sancto quantumvis magno collata, nequicquâ de gloria ejus obfuscat aut perditur, cum ipsa sola in se referat, & repræsentet elegantissimas, que in cunctis Ecclesiæ divinis viridatis unquam plauratæ fuerunt, virtutes, ut vel hac ratione tanto elegantius perficeret Beati Carmeli sui peritromata.

26. Verum enim vero, Auditores, tempus me video deficere, cum tamen in veritate agnoscere debeam me delicatissima hujus venustissima animæ lineamenta ad eò rudi minerâ depinxisse, ut vitæ ejus telam, prout à me deliciae fuit, coram oculis vestris me exposuisse, merito erubescere debeam. Vos vivam hujus sanctæ Virginis effigiem in vita & moribus religiosorum Fratrum suorum, quos bis coram oculis vestris præfentes esse videtis, contemplari poteritis. Illa namque in vultu & oculis relucens modestia, in vestitu emicans paupertas, observantia rigor, fraternæ concordia, devotus & punctualissimus psallendi modus, ardentissimus ille salutis proximi procurandæ zelus, illa propriæ perfectiōnis suæ sollicita cura, totidem sunt magistræ arte moderati penicilli, quibus Deus Beatam nostram in Fratrum suorum moribus & vita ad vivum delineavit. Et quænam est virtus illa, Auditores, quam & vos ipsi in illa invenire non possitis, dum illam vobis imitandam volucitis proponere. Ecce enim qui se senectutis annis gravatum, caputque suum canis conspersum esse conspicit, totum se virtutum studio non consecrabit, dum Beatam nostram ab ipsis teneræ infantia annis ad eò devotam, rebusque spiritualibus addictam fuisse audit? Quis est quantumvis nimia negotiorum multitudo occupatissimus, qui se tempus cum Deo conversandi invenire non posse dicere aude, quando

Magdalenam inter manualia opera in ecclasiâ raptam devorè orasse legit? Quis est qui se Deû graviter offendisse intelligens debitam de carne sua pœcilia, per disciplinas, per jejunia, vindictam non fumat, si Magdalenam ad eod' innocentem, omnifq' peccati expertem asperas ad eod' pœnitentias facere videat? Quisnam ex vobis sibi, se pro regni cœlorum assecutione, nimium laborasse persuadere poterit, videns Beatam nostram tantis à Christo favoribus cumulata, ad eod' vehementer, ne damnaretur, metuisset? Quis familiam suam in divina Lege erudire & docere fastidierit, si viderit Magdalenam nostram æstivo tē-

pore in villam ruralem à parentibus deductam, nullas alias sibi quæsiisse delicias, aut recreationes, quàm ut rudes pueros puellasq' paganas, si ve rusticanas divina fidei nostræ mysteria edocere posset. Quis deniq' deinceps tepidus aut negligens erit in procuranda salute sua propria, cû Beatam nostram Magdalenam ad eod' fervidam & diligentem esse videat, in procuranda salute aliena. Per hanc igitur viam ô Christiani, ambulemus, fietq' sine dubio, ut nobis concedatur æternum Paradisi regnum assequi, Deoque Opt. Max. cum Magdalenâ æternaliter frui, Amen.

SERMO PANEGRICUS

In laudem

B. M. MAGDALENÆ DE PAZZI.

Habitus ab Admodum Reverendo P. M. P. LAURENTIO BRANCCACCIO CARMELITANO, Regente studi Theologici in Conventu S. MARIÆ de vita Urbis Neapolitanæ In die festo ejusdem Beatæ Virginis, ANNO 1640.

*Veni Sponsa mea, requies & stimulus Spiritus mei.**In vita B. M. Magdalene 1. p. cap. 14.*

Pater æternus B. Mariam Magdalenam nostram ad hoc sanctitatis prodigium sublimaturus, ut illum ostenderet perpetuum quoddam esse divinarum excellentiarum theatrum, stupendissimum divinæ gratiæ miraculum, æternam quandam summæ admirandorum dexteræ Dei operum præconē: Denique ut multa paucis eloquar, prodigiosum Omnipotentis brachii Spiritus sancti opus, hisce eam verbis in hujus solemnitatis vigilia est allocutus: *Veni Sponsa mea, requies & stimulus cordis mei.* Et quidem non est necessum, ut causas, cur illam præclaris hisce titulis exornare voluerit, ex aliis capitibus emendicemus, cum sola & simplex adducti thematis expositio eas ab undè satis exponat. Sanctissima igitur hæc virgo ab ipsomet Deo appellatur *Requies & stimulus Spiritus sancti.* Esse ipsiusmet Dei *requiem*, dicit indubitabilem meritotum excellentiam: *Esse increati amoris calcar & stimulum*, ineffabilem insinuat sanctitatem. Date Deo requiem, evahit supra omnia, quod humanum est, & cœlum sapit; Deû autem exstimulare divinum est. Res divina esse debet in qua infinitum quiescit, plusquàm divinum autem dicendû est illud, quod in quietissimo amori stimulum addit & calcaria. Et qui-

dem si verum est, (est autem verissimum) quod nova hæc Sybilla in prodigioso quodam octo dierum raptu corpore in terra, quoad animâ verò velut civis cœlestis in cœlo const' tuta edixit: Si verum est, inquam, quod beatissima hæc anima in impudissimo Verbi speculo, per altissimâ contemplationem legendo, & videndo potius, quàm ore, vel linguâ mortali proferendo, de hoc inæceato amore dixit, nimirum *quod simul nobilissimus sit & immobilis, omnibusq' in immobili nobilitate infundatur.* Item quod *semper quietus sit, semperq' operans: Quod passibus semper firma stabilitatis nunquam firmetur.* Similiter, quod *ubicunq' immobilis passus sui pedem semel figit, omnia firmet atque conservet, & tamen omnia destruat;* Denique, *quod nunquam quiescendo quiescat, & in metu semper consistens, semper sit stabilissimus.* Si inquam hoc totum, utpote vera, altissimaq' ab ipsomet Cœli cathedratico, Verbo scilicet æterno, huic sanctæ virgini tradita Theologia veritati consonet, Beata nostra Magdalenâ certè est felicissima, quæ requies fuit Spiritus sancti, ac proinde spiritum hunc mobilissimum quietavit; nisi enim quievisset, nihil unquam in illa operari potuisset; id quod faciendo quiescit;